

Lantana

Lantana, Ray Lawrence, 2001

Les vides de quatre parelles a Sydney s'entrellacen en un rerefons de misteri i enganys

Orígens escènics

Lantana és el resultat de l'adaptació al cinema de l'obra teatral *Speaking in Tongues* d'Andrew Bovell. Partint de l'estructura teatral, el mateix dramaturg ha reinventat aquest drama amb format de thriller, ha tret i afegit nous personatges i ha concedit un protagonisme a la geografia i topografia de Sydney i els seus afores que, en definitiva, ha donat per resultat una història força diferent i de llenguatge plenament cinematogràfic.

Vides creuades

L'oficial de policia Leon Zat, casat i de mitjana edat, es troba en un moment delicat de la seva vida. La rutina de la feina i de la vida familiar l'han allunyat de la seva dona, Sonja. L'aventura que ha iniciat amb Jane, qui fa poc s'ha separat del seu marit, no li alleuja la sensació d'alienació. Mentre, Sonja, que pateix amb angoixa l'allunyament del seu marit, visita la terapeuta Dra. Valerie Somers, la qual paral·lelament, també

pateix el distanciament físic i emocional del seu marit, conseqüència d'una pèrdua que cap dels dos ha estat capaç de superar. Només el Nick i la Paula Daniels conformen una parella ben avinguda enmig d'aquest univers de relacions en procés de desintegració.

Tots aquests personatges, de diferent procedència social i, d'entrada, sense massa punts en comú, començaran a relacionar-se a causa d'una sèrie de circumstàncies més aviat fortuïtes. Ray Lawrence utilitza la tècnica de pel·lícula coral a l'estil de *Short Cuts* (Robert Altman, 1993) o la més recent i encara fresca a la memòria *Magnolia* (Paul Tomas Anderson, 1999) per oferir-nos un mosaic de personatges no tan generós com en els anteriors casos però més sobri i d'una profunditat psicològica superior.

Entre el thriller i el drama psicològic

La pel·lícula arrenca amb un pla de quelcom semblant a un cos enredat

entremig d'uns matolls espessos (la planta que dóna títol a la pel·lícula i que creix en abundància a Austràlia). Aquesta mala herba de sotabosc, punxenca, amaga el cos de la mateixa manera que els personatges amaguen secrets que els enverinen la vida i les relacions amb els més propers.

Començar d'aquesta manera, amb el descobriment d'un cos (que potser a més d'un li recordarà la troballa de l'orella que fa Laura Dern en un jardí d'aparença tranquil, però una mica enrarit a *Blue Velvet*) seria en moltes altres pel·lícules sinònim de previsible investigació per part del policia / detectiu cínic i dur que aniria desmuntant les diferents coartades dels personatges de l'entorn de la víctima. Però malgrat l'estructura de «whodunit» (qui ho va fer) com l'anomenarien en anglès, no estem davant d'un thriller convencional. Aquí no hi ha ni pistes falses, ni dobles identitats ni el policia és un personatge més espavilat del compte. Aquest és un drama humà on el

policia té els seus problemes fora de la feina i no sempre és capaç de deixar-los de banda quan està de servei. És un drama sense estridències, on tots els personatges lluiten per adaptar-se als canvis i trobar un sentit a la vida quan tot sembla perdut.

Cinema australià

Molts de nosaltres ens vam assabentar que els australians també feien cinema arran de l'aparició en l'escena pública de la directora neozelandesa Jane Campion. Però abans de *El piano* (1993), Campion ja havia començat a revolucionar el cinema australià amb *Sweetie* (1989). Altres directors s'estrenaren per aquells anys amb pel·lícules que foren grans èxits: Baz Luhrmann amb *Strictly Ballroom* (1992) aquí Andrew Bovell fent de

coquiionista, Paul J. Hogan amb *Muriel's Wedding* (1994) o Stephan Elliot amb *The Adventures of Priscilla: Queen of the Desert*. Totes aquestes pel·lícules transformaven des de l'òptica de la comèdia la realitat banal i prosaica en un univers excèntric i d'estètica més aviat kitsch.

Lawrence Ray s'aparta de la tendència dominant aquesta última dècada i dóna un pas endavant cap a un cinema més madur i reflexiu. Ens mostra la realitat crua i sense concessions, l'estètica és sòbria, hi predominen els colors foscos i fins i tot en les escenes diürnes sembla que no hi hagi espai per la vitalitat d'un dia de sol radiant. En definitiva, un viatge cap a la soledat del nostre jo més secret i amagat.

Fitxa tècnica

Equip tècnic

Direcció: Ray Lawrence

Guió: Andrew Bovell

Producció: Jan Chapman

Fotografia: Mandy Walker

Música: Paul Kelly

So: Andrew Plain

Nacionalitat: alemanya / australiana

Any: 2001

Durada: 121 minuts

Equip artístic

Anthony Lapaglia: Leon Zat

Geoffrey Rush: John Knox

Barbara Hershey: Dr. Valerie Somers

Kerry Armstrong: Sonja Zat

Rachael Blake: Jane O'May

Vince Colosimo: Nik D'Amato

Daniela Farinacci: Paula D'Amato

Peter Phelps: Patrick Phelan

Leah Purcell: Claudia Weis

Glenn L. Robbins: Pete O'May

Filmografia

2001

Lantana

1985

Bliss